

Ходель, гледалъ по света що става.
 Сборъ имало въ село Кашарево
 Та младигъ отъ къмъ Ездимирци
 Весели се връшали отъ сбора.
 Тамъ била и Ерма хубавица
 Знайна всждъ въ Граово и Знеполь,
 Че очи ѝ били двѣ зорници
 Уснитъ ѝ — наръ току що срѣзанъ
 А снага ѝ — гиздава топола.
 Сѣднали тѣ подъ габара стари
 Отивахъ да си чинатъ и задѣватъ,
 Че сърца имъ млади не патакватъ
 И умора, що е тѣ не знаятъ.
 Кой поседналъ, кой по цвѣтя шура,
 Само Ерма лудо се задѣва
 Съ двама момци — два левентъ овчара.
 Първи момъкъ съ погледъ я обгаря,
 Втори момъкъ съ сила си плѣни я.
 Първиятъ я съ догледъ мълкомъ моли:
 Дружка да му бжде по Петковдень
 Въ Трънь на сбора прѣдъ вситѣ ергени.
 А отъ тамо въ домъ да я откара
 За отмѣна на стара си майка. —
 Втори момъкъ глухо си въздиша:
 Ерма гледа — въ себе си топи се.
 Той незнае, що да ѝ продума.
 Ала съща да я хване нѣкакъ —
 Би прѣхврѣкналъ стрѣмната могила
 Съ нѣя — та чакъ на свойга дѣржава
 Само двама съ нея да си бждатъ
 Само него тя съ очи да гледа!

Тя двамата дебномъ ги задиря,
 Погледъ стреля ту въ единъ, ту въ други;
 А не знае какъ да имъ отвѣрне,
 Край да тури на мжка незнайна.

Най подирѣ мисълъ ѝ дохажда —
 И къмъ тѣхъ тя думи одрамоня:
 Който може менъ на грѣбъ изнесе
 Тамъ на върха — негова ще бѣда.

Първи момъкъ махва ядно ржка:
 Нѣмамъ врѣме вѣтъра да гоня,
 Азъ да падна, другъ да се рава! —